

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 119/2013-61

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. marca 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky, Mierová 19, Bratislava, zastúpeného Advokátskou kanceláriou B. spol., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľky a advokátky Mgr. Z. B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 298/2011 a jeho rozsudkom z 9. februára 2012, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 77/2010 a jeho uznesením z 29. júna 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. mája 2012 doručená sťažnosť Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky, Mierová 19, Bratislava (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou B. spol., s. r. o., B.,

konajúcou prostredníctvom konateľky a advokátky Mgr. Z. B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 298/2011 a jeho rozsudkom z 9. februára 2012, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 77/2010 a jeho uznesením z 29. júna 2011.

Podaním z 23. februára 2013, ústavnému súdu doručeným 1. marca 2013, sa obchodná spoločnosť S., s. r. o., B. (ďalej len „S.“), zastúpená Advokátskou kanceláriou M., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. M. M., ktorá bola v konaní vedenom Okresným Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 6 C 178/2006 v procesnom postavení žalobcu (ďalej len „žalobca“), domáha pripustenia vstupu do konania pred ústavným súdom v postavení vedľajšieho účastníka na strane krajského súdu a najvyššieho súdu, pretože „*má jednoznačný právny záujem na výsledku konania o ústavnej sťažnosti*“.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že *«spoločnosť S., s. r. o. podala dňa 16. 9. 2004 žiadosť o štátnu pomoc vo forme nenávratného finančného príspevku (ďalej ako „NFP“) zo štrukturálnych fondov EÚ na Ministerstvo hospodárstva SR cestou Slovenskej agentúry pre cestovný ruch na základe výzvy na predkladanie projektov v rámci Sektorového operačného programu Priemysel a Služby (ďalej ako „SOP PS“), Priorita č. 2: Rozvoj cestovného ruchu, Opatrenie č. 2.2 Podpora podnikateľských aktivít cestovného ruchu vyhlásenej dňa 15. 6. 2004. Predmetom podanej žiadosti bola realizácia projektu s názvom Š. H. pri B., kód 11120200270 (ďalej ako „Projekt“).*

Podaná žiadosť o NFP bola posúdená štandardnou procedúrou pozostávajúcou z formálnej kontroly žiadosti, posúdením internými a externými posudzovateľmi a posúdením hodnotiacou komisiou. V tom čase (rok 2004-2005) neplatil zákon č. 528/2008 Z. z. o poskytovaní pomoci a podpory z fondov EÚ a procedúra schvaľovania podanej žiadosti o NFP až po podpis zmluvy o poskytnutí NFP bola riadená tzv. Programovým doplnkom, čo je právny dokument vydaný ako súčasť Operačného

programu, ktorý bol základným programovým dokumentom pre poskytovanie pomoci zo štrukturálnych fondov EÚ v zmysle čl. 18 ods. 1 a 2 Nariadenia Rady (ES) č. 1260/1999 o všeobecných ustanoveniach o štrukturálnych fondoch. Procedúra schvaľovania žiadosti o poskytnutie NFP je uvedená v časti 1.6 Programového doplnku. Procedúra sa po podpise tzv. akceptačného listu, ktorým úspešný žiadateľ potvrdzuje výšku schváleného NFP a pripravenosť realizovať projekt, končí v zmysle Programového doplnku a § 18 ods. 2 zák. č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci podpisom zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku medzi poskytovateľom štátnej pomoci a úspešným žiadateľom o štátnu pomoc.

Výsledkom posúdenia Projektu bolo, že bol vyhodnotený ako spĺňajúci stanovené kritériá na poskytnutie štátnej pomoci. Žiadateľovi bolo dňa 3. 6. 2005 zaslané Oznámenie o rozhodnutí Hodnotiacej komisie o pridelení NFP vo výške 150 mil. Sk, ktorého súčasťou bol aj návrh akceptačného listu. Akceptačný list žiadateľ podpísal. Po podpise akceptačného listu zo strany žiadateľa bol Projekt zahrnutý do celkového zoznamu žiadateľov, s ktorými na základe udelenia súhlasu ministrom hospodárstva mala byť podpísaná zmluva o poskytnutí NFP. Za tým účelom bolo zo strany MH SR voči SACR udelené poverenie na podpis zmlúv o NFP s úspešnými žiadateľmi zo schváleného zoznamu. V dôsledku skutočností uvedených v ďalších odsekoch minister udelené poverenie vo vzťahu k Projektu neskôr odvolal a k uzavretiu zmluvy o poskytnutí NFP na Projekt nikdy nedošlo.».

Sťažovateľ v nadväznosti na citované uvádza, že „kým mohlo dôjsť k podpisu zmluvy o poskytnutí NFP Najvyšší kontrolný úrad SR listom zo dňa 1. 6. 2005 postúpil MH SR sťažnosť sťažovateľa Ing. M. C. so žiadosťou o jej prešetrenie a prijatie následných opatrení. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že spoločnosti S. bol schválený nenávratný finančný príspevok v rámci Opatrenia 2.2 SOP PS, aj keď nie je vlastníkom, ani nájomcom pozemku, na ktorom sa má časť dotovaného Projektu realizovať. V zmysle výzvy na predkladanie projektov zo dňa 15. 6. 2004 jednou zo základných podmienok prijateľnosti projektu bolo aj majetkovo-právne vysporiadanie majetku (objektov), na ktorých sa bude projekt po jeho schválení realizovať.

Výsledkom prešetrenia sťažnosti odborom kontroly MH SR bolo stanovisko, že sťažnosť bola podaná oprávnene, v dôsledku čoho MH SR oznámilo listom zo dňa 16. 2. 2006 spoločnosti S. – B., s. r. o., že na základe rozhodnutia ministra hospodárstva nedôjde k podpisu Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku.“.

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že „dňa 7. 9. 2006 bola podaná žaloba, ktorou žalobca S. – B., s. r. o. žiada od Slovenskej republiky – zastúpenej MH SR náhradu škody vo výške 150 mil. Sk vedená na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 6 C/178/2006“. O žalobe rozhodol okresný súd rozsudkom sp. zn. 6 C 178/2006 z 23. októbra 2007 tak, že zaviazal sťažovateľa zaplatiť žalobcovi sumu 150 000 000 Sk a trovy konania v sume 3 791 808 Sk.

Krajský súd na základe odvolania sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 3 Co 81/2008 z 30. apríla 2009 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh žalobcu zamietol. Súčasne žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť sťažovateľovi trovy konania v sume 37 076,42 €. Na základe dovolania žalobcu proti označenému rozsudku odvolacieho súdu najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Cdo 77/2010 z 29. júna 2011 zrušil rozsudok krajského súdu z 30. apríla 2009 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom ho zaviazal záväzným právnym názorom v uvedenej veci.

Krajský súd v poradí druhým rozsudkom sp. zn. 3 Co 298/2011 z 9. februára 2012 rozsudok súdu prvého stupňa z 23. októbra 2007 potvrdil a sťažovateľa zaviazal na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania.

Podstata sťažovateľových námietok, ktorými odôvodňuje neprípustný zásah do svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu sp. zn. 3 Co 298/2011 z 9. februára 2012 a napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 77/2010 z 29. júna 2011, spočíva v tom, že

„1. odvolací súd sa v napadnutom rozhodnutí odvolacieho súdu z 9. 2. 2012 nijako nevysporiadal s právnymi argumentmi sťažovateľa týkajúcimi sa aplikácie nesprávnej právnej normy na posudzovaný prípad. Vzhľadom k tomu, že pri posudzovaní žalobcom predloženej žiadosti o NFP konal a rozhodoval sťažovateľ ako správny orgán, keďže konal

a rozhodoval o právach a povinnostiach právnickej osoby a vzhľadom k tomu, že žalobca namietal nesprávnosť postupu sťažovateľa, kedy tento údajne nepostupoval v súlade s pravidlami, ktoré boli pre neho pri posudzovaní žalobcom predloženej žiadosti o NFP záväzné a ktoré vyplývali jednak z už spomínaného Programového doplnku ako aj z časti M príslušnej Schémy štátnej pomoci, v zmysle zásady lex specialis derogat legi generali mal byť na posudzovaný prípad aplikovaný zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. To znamená, že prípadná zodpovednosť sťažovateľa mala byť posúdená podľa tohto špeciálneho občiansko-právneho predpisu, nie podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka o zodpovednosti za škodu, a to so všetkými dôsledkami, ktoré z aplikácie špeciálnej právnej normy vyplývajú...

2. ... odvolací súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu z 9. 2. 2012 nedostatočne vysporiadal s existenciou všetkých predpokladov pre vznik všeobecnej zodpovednosti za škodu, a to aj z pohľadu občiansko-právnej zodpovednosti a osobitne to platí pri zodpovednosti za škodu v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z...

3. ... žiadny zo súdov sa vo svojich rozhodnutiach, vrátane napadnutého rozhodnutia dovolacieho súdu, ale najmä napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu zo dňa 9. 2. 2012, nijako nevysporiadali s argumentmi uvedenými v odvolaní sťažovateľa veľmi rozsiahlym spôsobom. Tieto argumenty pritom reagovali na odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia ohľadne majetkovo-právneho vysporiadania žalobcom predloženého projektu...

4. ... spočíva v zmätočnosti časti odôvodnenia dovolacieho súdu. Ide o záverečnú časť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia dovolacieho súdu, v ktorom dovolací súd uvádza dôsledok svojho právneho posúdenia prípadu v kontexte podaného dovolania...“.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo Slovenskej republiky – Ministerstva hospodárstva SR, na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co/298/2011, identifikačné číslo spisu 1206221331, porušené bolo.

2. *Základné právo Slovenskej republiky – Ministerstva hospodárstva SR, na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva základných slobôd postupom a uznesením Najvyššieho súdu SR v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 77/2010, porušené bolo.*

3. *Rozsudok Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co/298/2011, identifikačné číslo spisu 1206221331, zo dňa 9. 2. 2012 sa zrušuje.*

4. *Uznesenie Najvyššieho súdu SR v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 77/2010, zo dňa 29. júna 2011 sa zrušuje.*

5. *Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd SR sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť Slovenskej republike – Ministerstvu hospodárstva SR trovy konania vo výške 323,50 EUR do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet č. 4 120 004 901/3100 právneho zástupcu sťažovateľov advokátskej kancelárie B., spol. s r. o., B.“*

Podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažovateľ tiež navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 Co 298/2011 z 9. februára 2012 v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 6 C 178/2006 z 23. októbra 2007, a to až do rozhodnutia ústavného súdu o tejto sťažnosti.

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v predmetnej veci malo podľa jeho tvrdenia dôjsť postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 298/2011 a jeho rozsudkom z 9. februára 2012, ako aj postupom najvyššieho súdu v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 77/2010 a jeho uznesením z 29. júna 2011.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 77/2010 a jeho uznesením z 29. júna 2011

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, I. ÚS 24/05).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že namietaný rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 77/2010 z 29. júna 2011 bol sťažovateľovi doručený 14. septembra 2011, pričom sťažovateľ doručil sťažnosť ústavnému súdu až 2. mája 2012. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ doručil ústavnému súdu sťažnosť zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 298/2011 a jeho rozsudkom z 9. februára 2012

Ústavný súd vychádzajúc z obsahu petitu, ktorým je v konaní o sťažnosti viazaný (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), preskúmal sťažnosť pri predbežnom prerokovaní aj z hľadiska sťažovateľom namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 Co 298/2011 z 9. februára 2012.

Prípisom z 26. februára 2013 (č. k. VI/2 Pz 812/12-24), ktorý bol ústavnému súdu doručený 4. marca 2013, prvý námestník generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) oznámil ústavnému súdu, že „*dňa 23. januára 2013 som na Najvyššom súde Slovenskej republiky podal mimoriadne dovolanie proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III z 23. októbra 2007 č. k. 6 C 178/2006-909 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 9. februára 2012 č. k. 3 Co 298/2011-1155 s návrhom na ich zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie Okresnému súdu Bratislava II. Súčasne podľa § 243ha ods. 1 OSP som navrhol odložiť vykonateľnosť mimoriadnym dovolaním napadnutých rozhodnutí.*“.

Ústavný súd zistil, že konanie o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora je vedené najvyšším súdom pod sp. zn. 5 M Cdo 2/2013, pričom do dňa predbežného prerokovania sťažnosti najvyšší súd o ňom ešte nerozhodol.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorej uplatnenie nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04).

Vychádzajúc zo svojho subsidiárneho postavenia pri ochrane základných práv a slobôd ústavný súd musel vziať do úvahy skutočnosť, že sťažovateľom napadnutý rozsudok krajského súdu bol na základe jeho podnetu napadnutý aj mimoriadnym dovolaním generálneho prokurátora sp. zn. VI/2 Pz 812/2012 podaným najvyššiemu súdu 23. januára 2013.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne, nie je pred podaním sťažnosti ústavnému súdu potrebné vyčerpať, keďže ich nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy priamo dostupné sťažovateľovi (I. ÚS 37/96). V prípade, ak sťažovateľ prostredníctvom svojho podnetu adresovaného príslušnému orgánu ale podá podnet na podanie mimoriadneho opravného prostriedku a tento orgán mimoriadny opravný prostriedok aj skutočne podá, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti skúma, či takýto prostriedok možno považovať za účinný právny prostriedok nápravy tých základných práv

alebo slobôd, ktorých ochrany sa sťažovateľ domáha sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v konaní pred ústavným súdom.

Ústavný súd v tejto súvislosti už judikoval, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora podané na podnet sťažovateľa možno (vzhľadom na do úvahy prichádzajúce kasačné účinky rozhodnutia najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu o ňom) považovať za účinný právny prostriedok nápravy základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie v posudzovanom prípade sťažovateľ sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy namieta (m. m. II. ÚS 42/01).

Taktiež ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre už viackrát uviedol, že splnenie zákonom ustanovených podmienok na podanie mimoriadneho dovolania nepatrí do výlučnej právomoci generálneho prokurátora, ale podlieha prieskumu zo strany dovolacieho súdu (I. ÚS 136/06, II. ÚS 346/08, IV. ÚS 177/2010).

Podľa na vec sťažovateľa aplikovateľnej judikatúry ústavného súdu v prípadoch, ak je o závažných procesných pochybeniach určitého orgánu verejnej moci, ktorými mohlo dôjsť aj k porušeniu základných práv alebo slobôd, oprávnený a povinný rozhodnúť všeobecný súd na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov upravených v príslušnom procesnom poriadku, je právomoc ústavného súdu pred ich vyčerpaním vylúčená (m. m. IV. ÚS 10/02).

Z už uvedeného vyplýva, že v právnej veci žalobcu proti sťažovateľovi ako žalovanému o zaplatenie sumy 4 979 087,83 € vedenej okresným súdom pod sp. zn. 6 C 178/2006 podal generálny prokurátor na podnet sťažovateľa, t. j. účastníka konania, 23. januára 2013 mimoriadne dovolanie proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 6 C 178/2006 z 23. októbra 2007 v spojení s napadnutým rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 Co 298/2001 z 9. februára 2012, o ktorom najvyšší súd ako dovolací súd v konaní vedenom pod sp. zn. 5 M Cdo 2/2013 zatiaľ nerozhodol.

Ústavný súd v tejto súvislosti odkazuje aj na svoju doterajšiu judikatúru (m. m. IV. ÚS 177/05), podľa ktorej vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, nemožno rozumieť už samotné podanie posledného z nich, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom.

Ústavný súd aj pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vo svojej rozhodovacej činnosti vychádza z právneho názoru (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Zároveň ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre uvádza (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní, resp. mimoriadnom dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú (k tomu porovnaj aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Bulena a spol. proti Českej republike a rozhodnutie uverejnené v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Českej republiky – zv. 29/uznesenie č. 3, a pod.).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v tejto časti uplatnením zásady ratio temporis odmietol ako neprípustnú podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa na ochranu ústavnosti ani žiadosťou obchodnej spoločnosti S. o pripustenie vstupu do konania v postavení vedľajšieho účastníka nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. marca 2013